

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 510/05
18.04.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгомира Милојевића, председника већа, Предрага Глигоријевића и Мирослава Цветковића, чланова већа и саветника Врховног суда, Гордане Маравић, записничара, у кривичном предмету против оптуженог **АА**, због кривичног дела разбојничке крађе из члана 167. став 1. Кривичног закона Републике Србије, решавајући о жалбама Окружног јавног тужиоца из Сремској Митровици и браниоца оптуженог адвоката АБ, изјављеним против пресуде Окружног суда у Сремској Митровици, К. 194/04 од 01. фебруара 2005. године, у седници већа одржаној дана 18. априла 2005. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе Окружног јавног тужиоца у Сремској Митровици и браниоца оптуженог АА, па се **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Окружног суда у Сремској Митровици К. 194/04 од 01. фебруара 2005. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Сремској Митровици, К. 194/04, од 01. фебруара 2005. године, оглашен је кривим АА, због кривичног дела разбојничке крађе из члана 167. став 1. КЗ РС и осуђен на казну затвора у трајању од једне године и шест месеци у коју се урачунава време проведено у притвору од 10. децембра 2004. године до 14. јануара 2005. године.

На основу одредбе члана 196. став 4. ЗКП, оптужени је ослобођен од плаћања трошкова кривичног поступка и судског паушала.

Против ове пресуде жалбе су изјавили:

- Окружни јавни тужилац у Сремској Митровици, због одлуке о казни, с`предлогом да Врховни суд, уважавањем жалбе преиначи побијану пресуду, тако што ће оптуженом АА изрећи казну затвора у дужем временском трајању;

- бранилац оптуженог, адвокат АБ, због одлуке о казни, с`предлогом да Врховни суд уважавањем жалбе браниоца оптуженог, преиначи првостепену пресуду у односу на казну, тако што ће оптуженом изрећи блажу казну затвора.

Републички јавни тужилац у поднеску Ктж. 743/05 од 03. марта 2005. године, предложио је да Врховни суд уважи жалбу Окружног јавног тужиоца у Сремској Митровици и преиначи побијану пресуду у смислу жалбених предлога, односно да одбије као неосновану жалбу браниоца оптуженог АА.

Врховни суд је, у седници већа, размотрио све списе кривичног предмета заједно са побијаном пресудом и изнетим предлогом Републичког јавног тужиоца па је оценивши наводе изјављених жалби нашао:

Жалбе нису основане.

Испитујући побијану пресуду по службеној дужности у смислу одредбе члана 380. став 1. тачка 1. и 2. Законика о кривичном поступку, Врховни суд није нашао у пресуди или поступку који је претходио њеном доношењу, битне повреде одредаба кривичног поступка, као ни повреде кривичног закона учињене на штету оптуженог.

Жалбе јавног тужиоца и браниоца оптуженог побијају одлуку о казни са два различита аспекта – предлога да се казна поштри или пак ублажи.

Јавни тужилац указује у жалби на склоност оптуженог ка вршењу кривичних дела против имовине, а бранилац истиче лоше здравствено и психичко стање оптуженог, па као основни недостатак утврђивања степена кривичне одговорности налази, што није спроведено вештачење психичког стања, имајући у виду дијагнозу из медицинске документације која је приложена уз жалбу у фотокопијама.

У изјављеном одговору на жалбу јавног тужиоца, бранилац оптуженог предлаже да се одбије жалба јавног тужиоца и истовремено уважи жалба браниоца.

По оцени Врховног суда, првостепени суд је узео у обзир и ценио све околности у смислу одредбе члана 41. ОКЗ, које несумњиво произилазе из списка предмета. Тако су цењене породичне прилике оптуженог који је ожењен и отац једног малолетног детета, да се ради о лицу без имовине, без редовних прихода јер је незапослен, што значи да породица живи у тешким материјалним приликама, као и да је извршење кривичног дела признао, а укупна количина одузетог новца враћена је оштећенима, који у овом случају не постављају имовинско-правни захтев, док је оптужени исказао искрено кајање за учињено.

Од отежавајућих околности несумњива је ранија осуђиваност оптуженог АА.

Казна затвора у трајању од једне године и шест месеци, са урачунатим притвором, адекватна је тежини и степену друштвене опасности учињеног кривичног дела и правилно утврђеним и образложеним одлучним чињеницама и закључцима који се односе на степен кривичне одговорности оптуженог, те као таква подобна да оствари циљеве специјалне превенције у смислу да позитивно утиче на будуће понашање оптуженог да више не чини кривична дела, односно генералне превенције у односу на потенцијалне извршиоце кривичних дела и тиме оствари сврху кажњавања прописану законом у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција (члан 5. став 2. и члан 33. ОКЗ).

Бранилац оптуженог није довео у сумњу оцену степена кривичне одговорности, нити је довео у сумњу урачунљивост оптуженог, јер околности из жалбе не указују на обољење које би било од утицаја на психички однос оптуженог према делу, а што се све јасно утврђује из укупног понашања АА. Наиме, оптужени показује потпуну присебност, без било каквог одступања од схватања значаја својих поступака и управљања њима, што искључује потребу даљег извођења доказа у виду неуропсихијатријског вештачења, а суду оставља једину правилну оцену урачунљивости оптуженог у смислу члана 11. став 1. Основног кривичног закона.

Будући да је првостепени суд ценио све околности од значаја за избор и висину кривичне санкције у првостепеној пресуди, у жалби јавног тужиоца, оне се само понављају у контексту навода у којима истиче да је дошло до прецењивања олакшавајућих околности, али имајући у виду претходне разлоге ове пресуде, ови наводи жалбе неосновани су и нису поткрепљени новим чињеницама или доказима у жалби.

Због наведених разлога, Врховни суд је одлучио као у изреци пресуде, у смислу одредбе члана 388. Законика о кривичном поступку.

Записничар, Председник већа-судија,
Гордана Маравић, с.р. Драгомир Милојевић, с.р.

За тачност отправка

ЈЧ